

ПРОЛОГ

АНДХРА-ПРАДЕШ. ІНДІЯ

Водій відмовився везти його далі.

Ще милому тому, одразу після закинутого хімічного заводу «Октагон», вимощена дорога поступилася місцем зарослій ґрунтовці. Водій почав скаржитися, що зарості подряпають йому автівку, до того ж колеса могли вгрузнути у твань, якою був укритий шлях після останніх дощів. І що з ними тоді буде? Застрягнуть за 150 кілометрів від Гайдарабада. Говард Редфілд вислухав цей потік протестів, знаючи, що це здебільшого відмовки для приховування справжньої причини, з якої водій не бажав туди їхати. Бо ж мало хто здатен просто визнати, що боїться.

Редфілд не мав вибору — мусив далі йти пішки.

Він нахилився вперед, до водія, й відчув запах його поту, щось на кшталт запаху дичини. У дзеркалі заднього огляду, на якому висіло, постукуючи, намисто, побачив пильний погляд темних очей.

— Ви ж почекаєте на мене? — спитав Редфілд. — Тут, на дорозі.

— Довго?

— Може, з годину. Скільки буде треба.

— Кажу вам, там немає на що дивитися. Там нікого більше немає.

— Просто зачекайте, гаразд? Зачекайте. Як приїдемо до міста, заплачу вдвічі більше.

Редфілд взяв наплічника, вийшов із кондиціонованого автомобіля й одразу потонув у морі вологи. Восстаннє він ходив із наплічником, коли блукав Європою злиденним студентом,

і тепер, знову надіваючи його на кволі плечі в п'ятдесят один рік, почувався самозванцем. Одначе аж ніяк не збирався йти кудись у цій парилці без пляшки очищеної питної води, репеленту, сонцезахисного крему й ліків від діареї. І без камери: залишити камеру він точно не міг.

Пітніючи в пообідній спеці, він глянув на небо й подумав: «Чудово, сонце вже сідає, а в сутінках з'являються москїти. Що ж, малі вилупки, вечеря йде до вас».

Редфілд рушив уперед. Висока трава закривала шлях, він спотикався у вибоїнах, трекінгові черевики до щиколоток угружали в твань. Було помітно, що транспорт не їздив тут місяцями й мати-природа швидко повертала собі колись утрачену територію. Мандрівник зупинився, важко дихаючи, відмахуючись від комах. Озирнувшись, зрозумів, що автомобіля вже не видно, і йому стало не по собі. Чи можна було довіряти водієві, розраховувати, що він зачекає? Він навіть сюди віз його неохоче, і поки їх кидало в різні боки, бо дорога ставала гіршою й гіршою, водій нервувался дедалі більше. Казав, що тут були погані люди, тут сталися жажливі речі. Вони обидва можуть зникнути, і хто тоді їх шукатиме?

Редфілд пішов далі.

Вологе повітря неначе огортало його. Він чув, як у наплічнику плюскоче вода, і вже відчував спрагу, однак не зупинився, щоби попити. Денне світло втримається ще хїба що з годину, тож треба ворушитися. У траві дзижчали комахи, і йому здавалося, наче у склепінні гілок над головою він чує пташині голоси, одначе зовсім не схожі на пташок, яких він чув раніше. У цій країні все здавалося дивним, нереальним; Редфілд плентався вперед, наче у трансї, і піт цївками стїкав по його грудях. Ритм його власного дихання прискорювався з кожним кроком. Якщо вірити мапі, треба було пройти всього лиш півтори милї, однак здавалося, що він йде вже цілу вічність, і навіть свіжий

шар репеленту не лякав москітів — у вухах голосно дзижчало, і все Редфілдове обличчя перетворилося на сверблячу маску з пухирів.

Він укотре спотикнувся й приземлився на коліна у високу траву. Виплюнув зелень, що набилася в рот, поки переводив дух, припавши до землі. Виснаження й збентеженість були такі сильні, що він вирішив: час повертатися, сісти на літак до Цинциннаті, підібгавши хвоста. Зрештою боягузтво значно безпечніше. І значно комфортніше.

Редфілд важко зітхнув, сперся рукою об землю, щоб відштовхнутися, й завмер, дивлячись у траву. Поміж зелені щось зблискувало — щось металеве. То був усього лиш дешевий олов'яний ґудзик, але в ту мить він здався йому знаком. Талісманом. Редфілд поклав його в кишеню, підвівся й пішов далі.

За кількасот футів дорога несподівано роздалася у велику просіку, оточену високими деревами. Біля дальнього її краю стояла самотня споруда — приземкувата будівля зі шлакоблоків з іржавим бляшаним дахом. Перестукувалися гілки, трава йшла хвилями під ніжним вітерцем.

«Це саме те місце, — подумав Редфілд. — Усе сталося саме тут».

Раптом власне дихання здалося йому надто гучним. Серце калатало, він зняв наплічника, розстебнув його й дістав камеру. «Задokumentуй усе, — подумав він. — “Октагон” спробує виставити тебе брехуном. Вони зроблять усе можливе, щоб дискредитувати тебе, тож мусиш бути готовий захищатися. Мусиш довести, що кажеш правду».

Він вийшов на галявину, до купи почорнілого гілля. Копнув його ногою, здійнявши хвилю вугільного смороду, й відступив. Спина похолола.

То були рештки похоронного багаття.

Спітнілими руками Редфілд зняв накривку об'єктива й почав знімати. Робив знімок за знімком, притискаючись оком до

видошукача. Рештки спаленої хатини. Дитяча сандалька у траві. Шматок яскравої тканини, відірваний від сарі. Хоч куди б він дивився, всюди бачив смерть.

Він розвернувся праворуч — перед видошукачем промайнув гобелен зелені — і саме збирався зробити ще одне фото, але палець завмер на кнопці.

На межі кадру шаснула якась фігура.

Редфілд опустил камеру й випростався, вдивляючись у дерева. Тепер нічого не було видно, лише похитування гілок.

Ось — невже це справді рух десь на периферії зору? Він мигцем побачив щось темне поміж дерев. Мавпа?

Треба було знімати далі. Денне світло швидко згасало.

Він поминув кам'яний колодязь, наближаючись до будівлі з бляшаним дахом, зиркаючи праворуч і ліворуч. Штани шурхотіли у траві. Здавалося, наче дерева мають очі та спостерігають за ним. Біля споруди Редфілд побачив обпалені стіни. Перед дверима лежала купа попелу й почорнілих гілок. Ще одне похоронне багаття.

Він обійшов його, зазирнув у двері.

Спершу йому мало що вдалося розгледіти в тій тьмяній кімнаті. Там було ще темніше, ніж надворі — самі відтінки сірого й чорного. Він зупинився на мить, щоб очі звикли. Спантилено відзначив блиск води в керамічному глеку. Запах спецій. Хіба ж це можливо?

За спиною в нього хруснула гілочка.

Редфілд різко розвернувся.

На галявині стояла самотня постать. Дерев на околиці завмерли, навіть птахи замовкли. Постать рушила до нього, дивно посмикуючись, і спинилася на відстані кількох футів.

Камера випала в Редфілда з рук. Він позадував, охоплений жахом.

То була жінка. І вона не мала обличчя.

1

Її називали Королевою Покійників.

Хоча ніхто й ніколи не казав цього докторці Морі Айлс на-пряму, вона інколи чула це прізвисько, вимовлене пошепки в неї за спиною в мандрівці похмурим трикутником між судом, місцем смерті та моргом. Бувало, що й розрізняла у сказаному похмурій сарказм: *«Ха-ха, от і вона, наша готична богиня, вийшла набрати собі свіженьких підданих»*. Іноді в шепотінні вчувалося тремоло тривоги, немов у перегукуванні занепокоєних благочестивих вірян, поміж яких проходить нечестивий чужинець. Тривога тих, хто не може зрозуміти, чому вона обрала для себе шлях по слідах смерті. Вони питають себе: невже їй це подобається? Невже доторк до захололої плоті, сморід розкладання приваблюють її настільки, що вона ладна відвернутися від живих? Вони вважають, що це не може бути нормальним, кидають на неї неспокійні погляди, завважаючи дрібні подробиці, що лише підкріплюють їх на думці про те, що вона дивна птаха. Шкіра кольору слонової кістки, чорне волосся, підстрижене графічно, мов у Клеопатри. Червона пляма помади. Ну хто ще має нафарбовані губи на місці злочину? Переважно їх бентежить її спокій, цей холодний королівський погляд, яким вона дивиться на жахи, які самі вони заледве здатні перетравити. На відміну від них, вона не відводить очей. Навпаки, схиляється вперед, роздивляється, торкається. Нюхає.

А пізніше, під яскравим світлом лабораторії для розтинів, ріже.

Мора і зараз різала, розтинала скальпелем холодну шкіру, підшкірний жир, що виблискував масляно й жовтувато. «Цей чоловік любив гамбургери й картоплю фрі», — думала вона, розрізаючи ребра спеціальними ножицями й піднімаючи трикутний щит грудної кістки так, як хтось інший відчиняє дверцята шафи, щоб відкрити приховані за нею скарби.

Серце лежало в губчастій колісці легень. П'ятдесят дев'ять років воно качало кров тілом містера Семюела Найта, росло разом з ним, старішало разом з ним, трансформувалося з сухих юнацьких м'язів у цю жирну плоть. Усі насоси зрештою підводять — так сталося і з містером Найтом, коли він сидів у готельному номері в Бостоні з увімкненим телевізором, а на столику поряд з ним стояла склянка віскі з мінібару.

Мора не питала себе, якими могли бути його останні думки, чи було йому боляче чи страшно. Хоча вона дослідила найпотаємніші його куточки, розітнула його шкіру й тримала в руках його серце, містер Семюел Найт лишався для неї мовчазним і невибагливим чужинцем, хоч і залюбки пропонував розкрити свої таємниці. Мертві мають терпіння. Вони не скаржаться, не погрожують, не підлабузнюються.

Мертві не роблять тобі боляче — це властиво тільки живим.

Докторка Айлс працювала спокійно й ефективно: розітнула органи грудної порожнини, виклала вивільнене серце на дошку. За вікном кружляв перший грудневий сніг, білі пластівці шурхали об скло, вкривали провулки. Однак тут, у лабораторії, було чути лише, як біжить вода й сичить вентилятор. Йошима, її помічник, пересувався моторошно тихо, передбачав її прохання, наче матеріалізувався там, де був їй потрібен. Вони працювали разом лише півтора року, але вже діяли як єдиний організм, пов'язаний телепатією двох розсудливих логіків. Не потрібно було просити його переставити лампу: це вже було зроблено — світло лилося на вологе серце, ножиці чекали на дотик її рук.